

Donderdag rond het middag uur cirkelt er een helikopter in de lucht boven het dorp.

Wat is er aan de hand? Mijn collega komt terug van haar lunch pauze en zegt; "Er vliegt een helikopter laag over het dorp." Dat klinkt niet goed. Even later komt er een burgernet alarm uit met de mededeling dat er een persoon vermist wordt. Een vermissing in je eigen dorp! Bij mij gaan gelijk de alarmbellen af. Ik zeg tegen mijn collega, misschien kunnen wij met onze honden van dienst zijn. Hier train je uiteindelijk voor. Ik ga Els onze trainster bellen. Els neemt op, ik zeg er is een burgernet alarm uit met een vermissing. Els zegt; "Ik heb het ook gezien ik ga de politie bellen of ze onze hulp kunnen gebruiken, je hoort van mij." Eerst overleggen met mijn baas of ik eventueel weg mag gaan om te gaan zoeken met Cato en Badu. Natuurlijk mag dat geen probleem zegt mijn baas. Op donderdag zijn Cato en Badu bij mijn zus, ik bel haar op om te zeggen dat we misschien een inzet hebben. Ze wilde net met de Cato en Badu naar de hei gaan. Mijn zus blijft thuis en wacht op mijn telefoontje. Dat is geregeld ik kan ze ophalen als we groen licht krijgen. De adrenaline giert door mijn lijf, het is altijd zo spannend als er een inzet is of gaat komen. Afwachten of Els belt, ik kan mij niet meer concentreren op mijn werk mijn gedachten zijn ergens anders mee bezig. Op onze Whatsapp groep wordt gevraagd wie er eventueel mee kan gaan. De appjes komen binnen, we kunnen alle 4 met onze honden. Dan belt Els mij op dat we mogen gaan zoeken. Ze heeft contact met de politie en een boswachter. Wij wonen in een bosrijk en waterrijk gebied zodoende is er contact met een boswachter. Els zegt: "Wij moeten gaan zoeken langs een drukke N-weg langs het water." Dit vind ik spannend om met 2 honden te gaan zoeken langs een drukke N-weg. Natuurlijk zitten de honden aan een lange lijn vast, maar ik zie dat niet zitten om met 2 honden langs een drukke weg te gaan zoeken. Ik besluit om alleen Cato mee te nemen. Cato heeft de meeste ervaring en is altijd 100% aan het werk. Badu is nog zo jong, zij krijgt haar kans nog volop om met inzetten mee te gaan. De afspraak is dat we elkaar ontmoeten op de parkeer plaatst bij een fastfoodketen. Ik haal Cato op bij mijn zus, Badu kijkt beteuterd dat zij niet mee mag! We zijn aangekomen bij de parkeer plaatst. Cato is opgewonden het lijkt wel of ze weet dat het deze keer voor het echt is en geen training. We trekken onze veiligheidsjassen aan, honden met een extra lange lijn. We zijn er klaar voor! Els belt de boswachter waarmee zij contact heeft en zegt dat we kunnen gaan zoeken. Na een paar minuten gesproken te hebben met de boswachter zegt ze; "we moeten naar een andere plek toe om te gaan zoeken!" Waarom vraag ik? Er was een pet gevonden. Schijnbaar is deze pet niet van de vermiste persoon. Iets zei in ons dat we wel langs het water moeten gaan zoeken. De politie wil dat wij een stuk bos gaan uitkammen in de buurt waar de vermiste persoon woont. Geen probleem, dan gaan we daarheen om te zoeken. Er was een speurhonden team gekomen, maar die trokken zich terug omdat zij het niet aankonden. De vermiste persoon was halverwege de nacht van huis vertrokken. Het was nu al ruim in de middag, dan is er al veel tijd overheen gegaan. Speurhonden hebben een geur nodig die ze aangeboden krijgen van de vermiste persoon, dit moet echter wel een vers spoor zijn. Cato en Badu zijn reddingshonden en zij kunnen zonder een geur aangeboden te krijgen mensen vinden. Daarom is het belangrijk om sneller reddingshonden in te zetten. Ondertussen zijn we aangekomen bij het bos wat wij moeten gaan uitkammen. We verdelen ons in 2 teams. Els gaat met twee honden samen met Carlijn en haar hond het linker gedeelte uitkammen. Ik ga met Cato samen met Ysabel en Molly het rechter gedeelte uitkammen. Daar gaan we dan! We zetten onze honden aan het werk, wat is dit spannend. Gaan we wat vinden?! Cato en Molly zijn goed aan het werk. Ik vind dit altijd zo bijzonder dat de honden weten dat dit serieus werk is en geen training. Alles wordt uitgewerkt.



cato 1.jpg

Elk gaatje en elk hoekje, er zijn ook vijvers in het bos. Cato gaat zelfs een grote vijver in en zwemt de hele vijver in de rondte er ontgaat haar niets. Op een gegeven moment rennen Cato en Molly naar een sloot met daar vlakbij een vijver. Ze willen allebei het water in. Ze hangen met hun een hoofd over de rand heen. Cato komt terug en gaat tegen een grote boom staan die vlakbij de vijver staat. Ysabel en ik kijken elkaar aan wat nu! Automatisch kijken we omhoog, gelukkig is er niks te zien pfff. Maar Cato en Molly gaan weer terug naar de vijver en naar de sloot die daar vlakbij elkaar liggen.



cato 3.jpg



cato 4.jpg

Ze zijn alle twee onrustig. We gaan weer kijken of wij wat kunnen zien of vinden, het is een ondiepe vijver. Cato en Molly geven niks extra aan door te blaffen, maar dat er iets is gebeurt of geweest is dat later duidelijk geworden! We besluiten om Els op te zoeken en dan nog een keer terug te gaan en te kijken of haar honden iets aan geven. Els en Carlijn hebben hun gedeelte helemaal uitgezocht als we elkaar tegenkomen. We overleggen even wat we gedaan hebben, zij hadden niets gevonden. We gaan met z'n allen terug naar de plek waar Cato en Molly toch een reactie gaven misschien reageren de andere honden ook op deze plek. Cato en Molly rennen weer naar de plek toe, Cato gaat nogmaals tegen de boom opstaan. De honden van Els en Carlijn reageren nergens op. Ik ga toch een stukje de vijver in met een lange stok maar ik voel niets. Els zegt: "Ik geef dit toch door aan de politie, dan moeten zij er maar besluiten wat ze er mee gaan doen." Na een evaluatie krijgen wij te horen dat de vermiste persoon wel op de plek is geweest waar Cato en Molly iets aangaven. Wij gaan verder zoeken, als we opeens de brandweer horen gaan. We kijken elkaar aan en we denken allemaal hetzelfde, de vermiste persoon is gevonden. Een paar minuten later krijgen we inderdaad de bevestiging dat de vermiste persoon overleden is aangetroffen. Voor de familie een trieste mededeling. De honden krijgen water en wat lekkers voor hun harde werken. We praten nog even na en gaan daarna moe maar voldaan naar huis. Ik haal Badu op die heel blij is om mij en Cato te zien. Even napraten en wat drinken met mijn zus, ik moet ook even mijn verhaal kwijt. Als we thuis komen krijgen Cato en Badu eten. Daarna is Cato gaan slapen ze moet rusten na deze zware arbeid. Haar koppie heeft overuren gemaakt daar is ze moe van. Qua lichamelijke conditie kan ze dit goed aan. Ik ben super trots op haar wat een geweldige werkhond is ze toch!

Na deze inzet gaan we verder met onze trainingen. Het is er nog niet van gekomen om met Margreet, onze pop, te trainen. De sonar is kapot waarmee we onderwater kunnen kijken. We gaan trainen met een placenta. Badu heeft nog niet kennis gemaakt met deze geur van "dood". Ik heb het weleens vaker verteld dat wij hiervoor placenta's gebruiken. Wij kregen deze keer de placenta aangeboden van ouders. Zij weten van onze non-profit organisatie en vinden dat wij goed en mooi werk met onze honden doen. Hier zijn wij natuurlijk heel blij mee. Het is mooi weer om hiermee aan de slag te gaan. We gaan naar een locatie toe waar we op het land, maar ook in het water kunnen zoeken. De eerste oefening doen we met een slachtoffer die ergens op het terrein verstopt is. Els zegt: "Wie gaat er al eerste?" Dat is Cato, zij laat goed horen dat zij als eerste wil gaan zoeken. Wat is Cato toch een gedreven schnauzer, er zit zoveel werklust in haar. Het reddingswerk zit gewoon in haar DNA, het is een lust voor het oog om haar aan het werk te zien. Daar gaat Cato, snel en zoals altijd zelf verzekerd gaat ze het slachtoffer zoeken. Ik zie haar in de verte en hoor haar blaffen. Ze komt als een wervelwind aangerend en blokt mij dan. Ik kan jullie vertellen dat is geen fijn gevoel, ze springt met volle vaart tegen mij aan. Dan zeg ik vol enthousiasme met een grimas. Wat heb je gevonden, waar is het dan! Dan brengt Cato mij naar het slachtoffer en blaft nogmaals aan. Haar beloning is de bal daar doet ze het voor. Badu is nu aan de beurt. Zij zoekt weer heel anders. Cato is een zogenaamde flitser en Badu de diesel. Badu gaat rustiger van start. Ze zoekt alles op haar gemak uit heel secuur is ze aan het werk. Als Badu geur binnen krijgt dan staat zij stil, haar neus gaat omhoog en zo rent zij naar het slachtoffer toe. Ook Badu komt mij blokken. Zij doet op een normale manier, rent naar mij toe en brengt mij dan naar het slachtoffer. Badu blaft nog niet aan, dat is nog een dingetje om haar aan het blaffen te krijgen. Het gekke is dat ik laatst liep met de meiden op de hei, toen er twee mensen op een boomstronk zaten. Cato negeerde deze mensen dan is Cato duidelijk de ervaren reddingshond, maar Badu reageert dan wel en dan blaft ze wel aan! Els denkt dat Badu wel gaat blaffen met een echte inzet omdat het dan vreemde mensen zijn. Het zal uiteindelijk gaan lukken om Badu aan het blaffen te krijgen als we trainen. Maar wat zit er ook in haar een goede werklust. De volgende oefening is met de placenta de geur van "dood". Els heeft ergens langs de waterkant een emmertje met de placenta, net boven het water laten hangen. Cato mag weer als eerste van start. Ik moet haar langs de waterkant aan zetten. In de verte zit een man met zijn hengel daar te vissen. Cato rent richting de visser, maar dan krijgt Cato de geur van de placenta in haar neus binnen. Ze draait om en zoekt de placenta op, dat is ze mooi om te zien ze blaft netjes aan. Ze vindt het heel lekker ruiken, gauw aanlijnen voordat ze er een hap ervan neemt. Dat willen we niet. Dan mag Badu. Ik ben benieuwd hoe ze dit oppakt, dit is echt een moeilijke oefening. Dit is haar eerste ervaring met trainen op "dood", maar wat deed Badu dit goed. Toen ze de placenta in het water rook, na uitgebreid zoeken, ging ze er heel voorzichtig na toe. Ze vindt het heel spannend maar uiteindelijk zie je dat ze doen wat ze moeten doen. Badu geeft aan... hallo baasje, ik vind dit heel raar, ik zoek jouw steun, krijgt die en dan is het goed. Ik beloon haar uitbundig. Wat een knappe Badu zo moeilijke oefening en zo goed is ze bezig. Deze twee oefeningen is meer dan genoeg voor deze keer. Dit moet ze eerst verwerken, nog even ontladen door te spelen met elkaar en dan gaan we tevreden naar huis. Wat een kanjers zijn het toch!



Dit is alweer mijn laatste column van dit jaar. Wat is er veel gebeurd het afgelopen jaar. Door corona hebben we niet altijd kunnen trainen hoe we graag zouden willen. Maar toch is het een goed jaar voor ons geweest. We hebben Badu dit jaar gekregen. Wat een super leuk, lief, werklustig hondje met een geweldige stabiel karakter. We hebben veel gave trainingen gedaan, 2x stand-by gestaan voor een inzet op het water en 1x een inzet gedaan in het bos. Wij wensen iedereen hele fijne feestdagen toe en een gezond Nieuwjaar.



Anneke, Cato en Badu.

